

громадянського суспільства. Навіть попри бачення позитивності таких інновацій, однак, слід мати на увазі, що реалізація принципів Good Governance через залучення громадян має не тільки відповідати демократичним цінностям, а й бути ефективною.

Література:

1. Арістотель Політика; Пер.з давньогрец. О. Кислюк. Вид. 3-тє. Київ, Основи, 2005. 239 с.
2. Бенчмаркінг доброго врядування: практ.посібник / За ред. А. Гука. Київ, ТОВ «Видавництво «Юстон», 2018. 60 с.
3. Кляйн А. Добре урядування – громадянське суспільство й залучення громадян у Німеччині URL: http://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/http://www.agree-europe.de/images/Expertenbeitraege/Expertenbeitrag_Klein_UKR.pdf
4. Олійник О. Традиції врядування у національному державотворенні: міфи й реальність. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2012. Вип. 1. С. 49-56.
5. Ховард М. Слабость гражданского общества в посткоммунистической Европе / Пер. с англ. И.Е. Кокарева. Москва, Аспект Пресс, 2009.
6. Graham J., Amos B., Plumptre T. Principles for Good Governance in the 21st Century: Policy Brief, № 15. August 2003. Ottawa : Institute on Governance, 2003, 9 p.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-271-8-25>

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТА МІГРАЦІЯ

Дракохруст Т. В.

*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри міжнародного права та міграційної політики
Західноукраїнського національного університету
м. Тернопіль, Україна*

У галузі функціонування адміністративної відповідальності у сфері міграції в країнах Європейського Союзу значущою є тенденція теоретичного конструювання та моделювання правозахисної дії з погляду на її реальність, що в підсумку формує загалом складається уявлення про дію адміністративного права, насамперед за обмеження його тільки встановленою державою формою.

З урахуванням того, що за основу взято дві концептуальні ідеї, розгортання яких можливе лише за поєднання всіх зазначених методів, це означає, що:

– зміст чинного права за його функціонального різноманіття, визначають, однак, лише системоутворюючі функції, які безпосередньо характеризують його природу;

– громадське правове життя є результатом дії (функціонування) права в різних формах і видах.

При цьому дуже важливо, що такі ідеї виступають не констатацією в загальному вигляді властивостей емпіричної реальності, а неминучими методологічними передумовами, що уможливають реалізацію теоретико-правового підходу до предмета адміністративної відповідальності у контексті системної, структурної, соціальної та генетичної характеристик.

Існуюча законодавча база, у сфері адміністративних деліктів іноземних громадян на сьогодні потребує вивчення й перегляду, що сприятиме: виявленню та визнанню застарілими нормативно-правових актів чи окремих їхніх положень; усуненню суперечностей між окремо взятими джерелами; чіткому розмежуванню нормотворчої компетенції між державою та її суб'єктами; визначенню подальших шляхів розвитку вітчизняного законодавства в цій сфері відповідно до реалій сьогодення.

Результатом перегляду зазначеної нормативно-правової бази має бути побудова багаторівневої системи запобігання й профілактики адміністративних правопорушень, що вчиняються іноземними громадянами на території України [1].

Як відомо, провадження у справах про адміністративні порушення міграційного законодавства врегульовано розділами III–V КУпАП, Інструкцією з оформлення посадовими особами Державної прикордонної служби України матеріалів справ про адміністративні правопорушення, затвердженою наказом МВС України № 898 від 18.09.2013 [2], та Інструкцією з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення Державною міграційною службою України, затвердженою наказом МВС України № 825 від 28.08.2013 р [3].

Проте гармонізація міграційного законодавства передбачає необхідність подальшої систематизації законодавчих актів про адміністративні правопорушення у галузі законодавства про міграцію, зокрема існує доцільність об'єднання всіх складів, закріплених на сьогодні в різних розділах Особливої частини КУпАП, у самостійну за назвою «Адміністративні правопорушення у сфері міграції», де має бути визначено адміністративну відповідальність за порушення міграційного законодавства.

Гармонізація законодавства України та Європейського Союзу про адміністративну відповідальність у сфері міграції передбачає необхідність внесення змін і доповнень у чинне законодавство [4].

У зв'язку з цим вважаємо за доцільне закріпити положення про те, що даний кодекс є єдиним нормативним джерелом адміністративної відповідальності. Тільки державний рівень правового регулювання адміністративної відповідальності дасть змогу забезпечити єдність

правового статусу громадянина, іноземця, особи без громадянства, біженця, захист його законних прав і інтересів, єдиний масштаб відповідальності за адміністративне правопорушення.

Варто зазначити, що у 2017 р. Проект Концепції проекту Міграційного кодексу України було розроблено ДМС з метою виконання пунктів 17 і 18 Плану заходів щодо реалізації Концепції здійснення першочергових заходів з реформування Державної міграційної служби на 2017 рік, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України № 83-р від 08.02.2017 р., та Стратегії державної міграційної політики України на період до 2025 року, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України № 482 від 12.07.2017 р., та передбачало вироблення єдиних підходів до можливих шляхів кодифікації законодавства у сфері міграції і розроблення проекту кодифікаційного акту, в якому можуть бути частково об'єднані та систематизовані норми права, що регулюють суспільні відносини у сфері міграції. Проте, ця концепція не набула подальшого розвитку.

Отже, в цьому разі слід застосувати інкорпорацію за назвою «Особливості міграційного законодавства України» – якісно-правову систематизацію нормативних актів, що полягає в їхньому зведенні у збірники, у певному порядку без зміни змісту. Відповідно необхідно сформувати офіційні збірники інкорпорованих актів компетентним органом, а саме Кабінетом Міністрів України.

Такий збірник сприятиме поєднанню всіх існуючих на сьогодні законів і підзаконних актів різних органів державної влади, що регулюють питання міграції населення (як зовнішньої, так і внутрішньої), а також питання адміністративних деліктів, що вчиняються іноземними громадянами та питання адміністративних деліктів, вчинених іноземними громадянами й особами без громадянства на території України.

Визначаючи адміністративну відповідальність іноземних громадян і осіб без громадянства на території нашої країни, збірник законів має базуватися на положеннях КУпАП, а також урахувати норми міжнародного права, у т. ч. ті, що є результатом євроінтеграційної політики.

Література:

1. Лук'янець Д. М. Адміністративно-деліктні відносини в Україні: теорія та практика правового регулювання: [моногр.]. Суми : Унів. кн., 2006. С. 367.

2. Про затвердження Інструкції з оформлення посадовими особами Державної прикордонної служби України матеріалів справ про адміністративні правопорушення: Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 18 вересня 2013 року № 898. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1729-13> (дата звернення 01.02.2022 р.).

3. Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення Державною міграційною службою

України: наказ Міністерства внутрішніх справ України № 825 від 28.08.2013 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1654-13> (дата звернення 11.02.2022 р.).

4. Гармонізація законодавства про адміністративну відповідальність із стандартами ЄС та практикою ЄСПЛ: доповідь. URL: http://umdppl.info/police_experts.info/2017/04/03/theses_admin_discussion/ (дата звернення 12.02.2022).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-271-8-26>

РОЗВИТОК ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ЯК НЕОБХІДНА СКЛАДОВА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Євдокименко Д. О.

*студентка VI курсу факультету Національної безпеки
Національної академії Служби безпеки України
м. Київ, Україна*

Громадянським суспільством традиційно називають таке суспільство, у якому розвинені економічні, політичні, соціальні зв'язки, налагоджені відносини з державою, а також панують право та демократія [2, с. 13]. Фактично це система суспільних інститутів, що спрямовані на передачу цінностей держави та народу наступним поколінням. При цьому виділяються такі компоненти громадянського суспільства: наявність різних груп людей, наявність недержавних та некомерційних організацій, професійна та непрофесійна діяльність людей, функціонування самоврядування на різних рівнях.

Ознаками громадянського суспільства є:

- соціальний напрямок;
- демократичність;
- регулювання законодавством [4, с. 11].

Відповідно до них, можна визначити наступні особливості громадянського суспільства. По-перше, відображення інтересів публічної влади. Населення на певній території спрямована на покращення свого добробуту. При цьому воно повинно бути ініціативним та співпрацювати із місцевою владою у цьому аспекті. Тож думка громадянського суспільства у вирішенні питань громад має бути ключовою та незалежною від різних факторів.

По-друге, включення громадянського суспільства у всі сфери життя. Громадянське суспільство не може функціонувати лише у межах соціального чи духовного життя, воно повинно реалізовуватися і щодо